

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5815200930
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:5815200930.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova č. 11, Žilina, proti žalovaným: 1/ X. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom P. L. M. XXX, 2/ T. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom P. L. M. XXX, o zaplatenie 5.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 14. marca 2019, č.k. 10C/137/2015-113, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti určenia lehoty na plnenie, zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania **r u š í a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 4.989,30 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 7.5.2012 do zaplatenia, úroky vo výške 6,58 eur v mesačných splátkach vo výške 200 eur vždy k 25. dňu toho ktorého mesiaca od právoplatnosti rozsudku tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia (výrok I.), vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok II.), žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 84,58% (výrok III.) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (výrok IV.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca sa na žalovaných 1/, 2/ domáhal zaplatenia sumy 5.000 eur s príslušenstvom titulom nedoplatku z úverovej zmluvy. Žalovaná 1/ uviedla, že dostala sumu 2.500 eur na účet, obsah zmluvy si neprečítala, úver nesplácala z dôvodu, že mala ďalšie úvery, čo jej strhávali z výplaty. Je zamestnaná s príjmom 500 eur, nemá žiaden majetok, ani maloleté deti, býva v podnájme, kde platí mesačne 200 eur. Žalovaný 2/ uviedol, že mu oznámili, že úver bude vo výške 1.500 eur a bude ho splácať žalovaná 1/, s ktorou v tom čase žili v spoločnej domácnosti. Žalovaná 1/ dobre zarábala, sľubovala, že úver bude splácať, už 6 rokov so žalovanou 1/ nežije, má príjem okolo 700 eur, maloleté deti nemá. Žalobca v žalobe uviedol, že dňa 15.12.2011 bola uzatvorená medzi stranami sporu úverová zmluva č. 50/298/11, na základe ktorej poskytol žalovaným 1/, 2/ peňažné prostriedky vo výške 5.000 eur, ktoré sa zaviazali žalovaní splácať v pravidelných mesačných splátkach do 20.12.2021. Žalovaní porušili svoje zmluvné povinnosti, preto boli listom zo dňa 23.4.2012 žalobcom vyzvaní na predčasné splatenie poskytnutého úveru do 6.5.2012 s tým, že k tomuto dátumu pohľadávka žalobcu predstavovala sumu 5.406,68 eur. Pozostávala z poskytnutého úveru 5.000 eur, úroku 340,10 eur, úrokov z omeškania 6,58 eur a poplatkov 60 eur. Žalovaní po zosplatení úveru žiadnu splátku neuhradili. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa § 3, § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa § 517, § 52, § 53, § 54 OZ, podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 586/2008, podľa článku 1 ods. 1 a článku 2 písm. a), b), c), článku 3, článku 4, článku 5, článku 6 smernice Rady 73/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa § 9, § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Vecne súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že úverová zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín

konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f). V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch sa tak úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaní 1/, 2/ uhradili celkovo z poskytnutého úveru sumu 10,71 eur, takže žaloba je dôvodná len čo do sumy 4.989,30 eur (5.000 eur - 10,71 eur). Súd určil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne uvedenú sumu 4.989,30 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 7.5.2012 do zaplataenia a vyčíslený úrok z omeškania vo výške 6,58 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Nakoľko žalovaní žiadali zaplatiť spornú istinu v mesačných splátkach, poukazujúc na ich príjem a výdavky, súd im povolil spornú istinu uhradiť v mesačných splátkach vo výške 200 eur mesačne s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu vo veci v súlade s § 262 ods. 2 CSP a určil, že žalobca má voči žalovaným nárok na náhradu trov konania vo výške 84,58%.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalobca v rozsahu zamietnutej časti, v časti, ktorou súd povolil splácať žalovaným dlh v splátkach a v časti náhrady trov konania. Uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že v uvedenej spotrebiteľskej zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f), tento záver považuje žalobca za nesprávny. Má za to, že termín konečnej splatnosti úveru je jednoznačne stanovený v bode 5.3 úverovej zmluvy a to nasledovne: klient sa zaväzuje, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2 posledného mesiaca tejto lehoty. Lehota 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy predstavuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poukázal na § 122 OZ, ktorý spolu s poukazom na bod 5.3 umožňuje úplne presne, t.j. konkrétnym časovým okamihom určiť termín konečnej splatnosti. V zmluve je jednoznačne stanovená doba trvania zmluvy a to konkrétne v jej záverečných ustanoveniach v článku 9 bod 9.1 zmluvy, podľa ktorého zmluva je platná a účinná dňom podpisu a je uzatvorená na dobu určitú do splatenia všetkých záväzkov klientov voči banke, vyplývajúcich z tejto zmluvy. Záväzok klientov z tejto zmluvy zaniká úplným splatením všetkých pohľadávok banky voči klientovi z tejto zmluvy vyplývajúcich. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 7Co 281/2017, Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 4Co 45/2018. Pokiaľ sa týka splátok, tak odvolateľ má za to, že súd nedostatočne zistil skutkový stav, nedostatočne preskúmal pomery žalovaných, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie o splatnosti v splátkach a vychádzali iba z tvrdení žalovaných, ktorí neprodukovali žiadny dôkaz o svojej situácii a nezaobstaral ho ani súd. Oprávnenie súdu priznať plnenie v splátkach je výnimočné oprávnenie. Uvedená výhoda povinného musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci je vhodné určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach. Žalobca má za to, že výška priznanej splátky je neadekvátna výške žalovanej pohľadávky. Pretože lehota na splatenie pohľadávky sa predĺžila do takej miery, že sa tým poprel samotný účel súdneho konania, keď len istina bude splácaná viac ako 2 roky. Vzhľadom na čas od podania žaloby na súd mali žalovaní 1/, 2/ možnosť prejaviť svoju snahu a záujem dlh uhrádzať a tým preukázať, že mohli priebežne peňažný dlh splácať aspoň v akej takej výške, ktorá by bola primeraná ich finančným možnostiam. Žalovaní tak však neuskutočnili a počas celého súdneho konania neuskutočnili ani jednu úhradu. Odvolateľ tu opäť poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov. Navrhol v zmysle § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu aj náhradu trov konania a to aj odvolacieho vo výške 100%.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 10C/137/2015 je určenie povinnosti žalovaným 1/, 2/ zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi sumu 5.000 eur nezaplatenú istinu, 60 eur poplatky, 340,10 eur úrok, ktorý vznikol z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, 6,58 eur úrok z omeškania z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úrok 17,3% ročne z nezaplatennej istiny vo výške 5.000 eur od 7.5.2012 do zaplataenia a úrok z omeškania vo výške 9% ročne z nezaplatennej istiny 5.000 eur od 7.5.2012 do zaplataenia a nezaplatených úrokov 340,10 eur od 7.5.2012 do zaplataenia a náhradu trov konania.

5. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v časti zaplataenia poplatku vo výške 60 eur, úroku vo výške 340,10 eur, úroku 17,3% ročne z nezaplataenej istiny 5.000 eur od 7.5.2012 do zaplataenia, úrok z omeškana vo výške 9% ročne z nezaplataených úrokov 340,10 eur od 7.5.2012 do zaplataenia zamietol a to potom, ako skonštatoval, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie podstatnej náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., teda konečnej splatnosti a doby trvania zmluvy a v časti určenia lehoty na plnenie, kde súd prvej inštancie povolil žalovaným priznanú istinu s príslušenstvom zaplatiť v splátkach.

6. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca so žalovanými 1/,2/ ako dlžníkmi uzatvoril dňa 15.12.2011 zmluvu o úvere č. 50/298/11, na základe ktorej poskytol žalovaným 1/,2/ úver vo výške 5.000 eur s ročnou úrokovou sadzbou 17,3%, ktorý sa zaviazali vrátiť v mesačných splátkach po 87,85 eur v počte 120 splátok. Žalovaní si svoju povinnosť pravidelne mesačne splácať úver nesplnili, žalobca preto pristúpil k zosplateniu úveru ku dňu 6.5.2012.

7. Odvolateľ v odvolaní namietal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá so žalovanými 1/, 2/ má všetky podstatné náležitosti a obsahuje aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), teda dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Odvolací súd sa stotožnil s názorom odvolateľa, keď takisto mal za to, že uvedená úverová zmluva predmetnú náležitosť obsahuje. V zmluve v bode 5.3 si účastníci zmluvy dohodli, že úver bude uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2 posledného mesiaca tejto lehoty. V zmysle bodu 5.2 splátky sú splatné v 20. deň kalendárneho mesiaca, prvá splátka úveru bude vykonaná v kalendárny mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. Podľa eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy. Určenie doby trvania zmluvy a konečnej splatnosti úveru spotrebiteľom z takto uvedených podmienok nie je spojené s neprimeranými ťažkosťami, významná je zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa. Z tohto hľadiska nie je podstatné, či význam zákonnej formulácie konečná splatnosť spotrebiteľského úveru spočíva v uvedení presného dátumu alebo konkrétneho počtu splátok spolu s ich začiatkom a frekvenciou, alebo v inom vyjadrení trvania splátkovej povinnosti spotrebiteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu tieto možno spoľahlivo vyvodiť zo samotnej úverovej zmluvy, z ktorej bez pochyb vyplýva, že počet splátok, v ktorých mali žalovaní realizovať splácanie úveru bolo 120 s tým, že splátky boli splatné v 20. deň kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka bola splatná v kalendárny mesiac nasledujúci po mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý, takže začiatok splácania úveru bol determinovaný formuláciou nevyvolávajúcou pochybnosti. Žalovaní 1/, 2/ boli povinní zaplatiť prvú splátku nasledujúci mesiac po poskytnutí úveru, od tohto momentu začalo plynúť 120 mesiacov, žalovaní 1/, 2/ teda preukázateľne a nevyhnutne museli mať vedomosť o dobe trvania zmluvy a jej konečnej splatnosti. Zákon nevymedzuje akým spôsobom má byť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru uvedená, termín poslednej splátky je v podstate aj dňom konečnej splatnosti úveru. Takže odvolací súd tu mal za to, že úverová zmluva predmetnú náležitosť obsahuje, a jej formulácia predstavuje jedno z možných zrozumiteľných vyjadrení uvedenej náležitosti a nemožno jej vyčítať ani potrebu istej matematickej operácie, pretože je založená na elementárnych znalostiach. Takže súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, keď považoval z dôvodu absencie tejto náležitosti predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov.

8. Ďalšou namietanou skutočnosťou odvolateľom bolo povolenie žalovaným 1/, 2/ uhradiť pohľadávku v splátkach. Podľa § 232 ods. 3 a 4 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

9. Citované ustanovenia upravujú všeobecnú lehotu na plnenie (tri dni), ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Súd môže tiež povoliť plnenie v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, pričom hľadiskami pre úvahu súdu, či má žalovanému, ktorého platobnú povinnosť určil, priznať výhodu splátok, bude najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného, aj v konaní prejavená snaha o plnenie záväzku, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v

prípade ich nedodržania a skutočnosť, že by prípadné zdržanie v plnení súdom ustanovené povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v riešenom prípade vzhľadom na osobné pomery žalobcu príliš ťaživé.

10. V zmysle citovaného ustanovenia mal súd možnosť predĺžiť lehotu troch dní na plnenie poskytnutú žalovaným, teda mohol vo výroku rozsudku určiť, že peňažné plnenie môžu žalovaní splniť v splátkach a zároveň bolo povinnosťou súdu určiť výšku splátok a podmienky splatnosti. Súd musí takýto výrok riadne odôvodniť s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania. Pri priznaní výhody splátok žalovaným musí súd zohľadniť najmä výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaných a v konaní prejavenu snahu o plnenie, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia celého dlhu v prípade nedodržania splácania splátok, prípadne ďalšie okolnosti prejednávanej veci. Je pritom na úvahe súdu, či po oboznámení sa s relevantnými skutočnosťami (vykonanými dôkazmi) výhodu splátok povinným žalovaným umožní alebo nie, v akom rozsahu a za akých podmienok. Platí ale, že pokiaľ povinní o umožnenie uhradenia dlhu v splátkach v priebehu konania požiadajú, súčasne musia svoje tvrdenia preukázať dôkazmi, súd relevantné dôkazy vykoná a vykonané dokazovanie vyhodnotí v odôvodnení rozhodnutia, čo sa v danom prípade nestalo.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, vychádzajúc z obsahu spisu, dospel k záveru, že rozsudok je v časti povolenia splátok nepreskúmateľný, nakoľko z jeho obsahu nemožno vyvodiť, z akých dôvodov súd umožnil žalovaným zaplatiť prisúdenú istinu s príslušenstvom v splátkach. Poukázanie iba na ich výdavky a príjmy bez ich bližšej konkretizácie, teda na nepriaznivú finančnú situáciu bez relevantných dôkazov je nepostačujúcim.

12. Súd sa vôbec nezaoberal majetkovými pomermi žalovaných a členov ich domácnosti, nezisťoval, aké dôkazy navrhujú žalovaní vykonať na preukázanie svojich tvrdení o nemožnosti zaplatiť dlh v primeranej lehote, nezaoberal sa skutočnou ochotou žalovaných platiť dlh v splátkach, čo všetko urobili preto vo vzťahu k žalobcovi, aby im umožnil predĺžiť lehotu splatnosti úveru. Je potrebné zisťovať, akú sumu, aj keď len v splátkach, od začatia sporu žalovaní zaplatili, pričom ak nezaplatili žiadnu sumu, len ťažko bude môcť súd dospieť k záveru, že žalovaní majú úprimnú snahu dlh naozaj zaplatiť a nejde len o oddialenie zaplatenia dlhu. Zároveň je potrebné vychádzať tiež z toho, že posúdenie finančných možností žalovaných pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by malo byť súčasťou aktivít v procese prípadného núteného výkonu súdneho rozhodnutia, kedy dôjde jednak k dôslednému zisťovaniu majetku žalovaných a jednak k voľbe najvhodnejšieho spôsobu exekúcie, pričom pre posúdenie vymožitelnosti pohľadávky a voľby vhodného spôsobu jej vymoženia nebude rozhodujúci iba predpokladaný mesačný príjem, ale i celkové majetkové pomery. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že výška splátok musí byť primeraná výške priznaného plnenia, keď podľa ustálenej rozhodovacej praxe by lehota na zaplatenie celého dlhu nemala presiahnuť tri roky.

13. Uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý povolil žalovaným zaplatiť prisúdenú sumu v splátkach, bez akéhokoľvek posúdenia odôvodnenia splnenia podmienok pre povolenie splátok, mali za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňalo požiadavky obsiahnuté v ust. § 220 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

14. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorú možno podrobiť súdnej kontrole, tak odvolací súd s prihliadnutím k vyššie uvedenému má za to, že zmluva obsahuje všetky náležitosti v súlade s ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy. Takže záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre absenciu týchto podstatných náležitostí nie je správny. Odvolací súd však považuje za potrebné dodať, že súd musí skúmať, či boli splnené a dodržané aj iné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, napr. ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ účinného v čase uzavretia zmluvy, v zmysle ktorého žalobca pri poskytovaní úveru žalovaným mal postupovať s odbornou starostlivosťou ako mu to ukladá zákon, preto bude potrebné preukázať, či takto naozaj postupoval, pretože s nespĺnením tejto povinnosti sú takisto spojené následky uvedené v ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ.

15. Odvolací súd preto s prihliadnutím k uvedeným skutočnostiam rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 psím. c) CSP v napadnutých častiach zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd opätovne posúdi, či zmluva o spotrebiteľskom úvere je uzavretá v súlade s ustanoveniami

zákona o spotrebiteľských úveroch, opätovne posúdi bezúročnosť a bezpoplatkovosť a v prípade, ak sa preukáže, že zmluva bola uzavretá v súlade s ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch, tak posúdi dôvodnosť nárokov žalobcu, ktoré boli zamietnuté, opakovane posúdi možnosť úhrady priznanej pohľadávky v splátkach a opätovne vo veci rozhodne, ktoré rozhodnutie aj náležite odôvodní. Zároveň rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania v súlade s ustanovením § 396 ods. 3 CSP.

16. Uvedené uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).